

MÉHÉSZETI KÖZLÖNY

AZ ERDÉLYRÉSZI MÉHÉSZ-EGYESÜLET HAVONKÉNT MEGJELENŐ HIVATALOS LAPJA

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

KOLOZSVÁR,
Majális-uca 22.
Telefon 21-58 sz.

Felelős szerkesztő és kiadó:

TÖRÖK BALINT
az EME tb. alelnök-főtitkára.

A M. K.-t az E. M. E. tagjai
4 Pengő évi tagdíj ellenében
tagsági illetmény fejében
kapják.

Mérleges kaptáraink.

14 saját tervezésű nagykaptaras méhészetem román területen maradt s két év alatt annyit tudtam meg róla, hogy belőle 3 él. Ahhoz, hogy itt Kolozsváron méhészkedjem, az első évben pénzem nem volt s ezt csak az tudná megérteni, aki szintén menekült. Ez alatt az év alatt viszont senki pontosan nem tudta megmondani, milyen legelőre, hordásra lehet számítani. Magam annyit láthattam, hogy a régi nagy méhészetek mind eltűntek, vagy leapadtak, a költésrothadást két-három helyen megállapította a gödölői intézet mai vezetője, azóta újabb eset fordult elő, mézet egyik méhésztársamtól sem tudtam venni sem tavaly, sem az idén, ellenben cukorgondok voltak és vannak.

A méhészkedésről azonban egykönnyen lemondani nem akarok s ezért Váradi méhésztárral két vándorkaptárt csináltattam, amit utasításaim és rajzaim után legnagyobb megelégedésemre meg is csinált, Mezőturról két rajtat hozattam póstán, azok május 17-re két-két anyával meg is érkeztek. Az egyik raj egyik anyja belakoltatáskor elpusztult, a másik a két raj egyesítéséig szépen együtt petézett.

Július 1-ig mindkét raj kiépítette fél fészket s ekkor egyesítettem. Július 15-én aggodalommal láttam, hogy a mézkoszoruk teljesen eltűntek, egy csepp méz sem maradt a kaptárakban és a hárs is kezdte hullatni virágát. Ezért aug. 1-re kivittem a 12 km.-re fekvő Magyarlónára, anyát cseréltettem, az szépen megtermékenyült és a téli szükségletet napraforgóból behordotta.

Lépten-nyomon felmerült előttem, hogy de másként volna, ha mindezt egy mérleges kaptárral tettem volna meg, milyen érdekes megfigyeléseim lennének s méhésztársaim is hasznát vennék. Sajnos, azonban nemcsak Kolozsváron, hanem egész Erdélyben alig van mérleges kaptár s így a hordás és mézelés igen megbízhatatlan mértékre, a szemmértékre van bízva.

Azt hiszem, igen hasznos volna mérlegeket beállítani, ha másképp nem megy, állami kedveménnyel, a legjellegzetesebb területeken. A kedvezmény ellenében a méhészek kötelznék magukat a mérleg állásáról és a mézelő legelőről feljegyzéseket vezetni és a közlönyben közzétenni.

A egyesület már kérte egy pár-

szor tagjait adatközlésre és felvette Erdély vándortanyáiról jegyzék összeállításának szükségességét, az eredmény azonban elégtelen.

Kolozsvár méhészetét pedig másépp nem hiszem, hogy fel lehetne lendíteni. A nyárvégi és őszi hordás legtöbbször elmarad, a nyár-elejei és tavaszi a szabály. Amikor ez is elmarad, a családok éheznek. A nyárvégi és őszi hordást minden évben vagy vándorlással, vagy pedig mesterséges legelővel lehet pótolni.

A vándorláshoz szükséges az, hogy a kaptárakat vándorlásra alkalmassá tegye a kolozsvári méhésztábor, a mesterséges méhlegelőhöz pedig egy pár kísérlet kellene.

A kaptárkérdés rendre megoldódna úgy, hogy a meglevő kaptárakbeli családok a mostoha évek folyamán csaknem üresen állanak s az új méhesek csaknem kizáró-

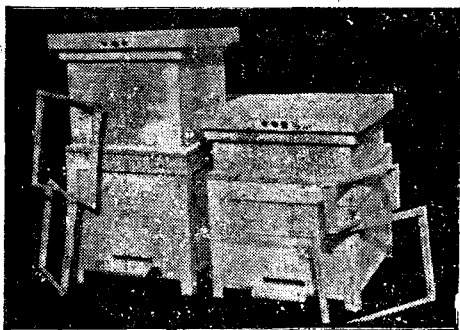
lag vándorlásra rendezkednek be.

Nem olyan könnyű kérdés azonban a legelőkérdés. A meglevő növénykísérleti intézményeink mézelő növényekkel nem tudnak, de nem is akarnak foglalkozni, a közlöny egy tavalyi számában felvetett kísérleti intézmény felállításáról szóló cikk, nem tudom eljutott-e a mezőgazdaságfejlesztési program összeállítóihoz. Amíg pedig ezt magam kis kertemben kikísérleltem, nagyon sok drága és visszahozhatatlan idő elpazarlódik.

Minden évben megszedtem a magvakat, kértem is, kaptam is, azonban, sajnos, a tervszerű munka anyagi erőimet meghaladja s csak terv marad. Hogyan állapítsam meg pár négyzetméter leonurusról, melissáról, vagy facéliáról, hogy holdszámra hogy viselkedik? A kísérlet közügy, állapította meg már többször a „Méhészet” s ebben igaza van.

Dr. M. K.

Raktáron tartjuk az **erdélyi nagy és erdélyi kis kaptárokat.**

erdélyi nagy

erdélyi kis (5)

Megrendelésre vasúton is szállítjuk. Készítünk rendelés után bármilyen más kaptárokat is. — Úgy a kis erdélyi, mint a nagy ára **39** Pengő teljesen felszerelve. — Gépen csapozott vályus keret drb nagyság szerint 36—50 fillér

Keretléc 100 folyó m :

10 mm. vastag 9'46 P.

8 mm. vastag 8'74 P.

7 mm. vastag 8'25 P.

Kérdésre válaszbóllyegellenében válaszolunk Nagyobb megrendelések esetén külön árajánlattal szolgálunk.

Rendeléskor 50% előleget kérünk.

Képes árjegyzék kívánatra ingyen.

VÁRADI BÉLA villanyerőre berendezett kaptárkészítő üzeme Kolozsvár,
Székelyhadosztály-u. 13.

A méhek költésrothadása elleni védekezés tévedéseiről.

Az erdélyrészi méhészetek fejlesztése, illetve a méhállományuk fel- emelése csak abban az esetben lehetséges, ha a meglévő állományt betegségmentessé tudjuk tenni. Hatalmas feladat ez, mert ha nem teljesen végeztük el a munkát, egy pár év múlva ismét felüti a fejét a kór, s végzi pusztító munkáját. Az elmúlt uralom alatt a méhészetek nem igen fejlődtek, illetve az államhatalom nem helyezte arra nagy súlyt, így érthető meg, hogy a költésrothadás alapos pusztításokat végzett és végez a mai napig is a méhészetekben. Méhegészségügyi kiszállásaim alkalmával szerzett tapasztalataimat szeretném egy pár szóban lefektetni s a méhész figyelmébe ajánlani. Hiába szerzek tudomást itt-ott betegségekről, melyek ügyében azonnal intézkedem, ha a méhészek maguk nem állanak segítségemre, nem tudok száz százalékos munkát végezni. Itt kell megemlítenem azt is, hogy a beteg méhcsaládokkal kár kísérletezni, kárba vesztett munka a rajállapotba helyezés és különböző fertőtlenítési eljárás, mert faluhelyen ilyenekről nem is beszélhetünk, de nincs is, aki azt lelkiismeretesen el tudná végezni. Ezek a tudományos alapon megérthető dolgok a gyakorlat szempontjából azonban nem jelentenek faluhelyen semmit, legfeljebb annyit érnek el vele, hogy a különböző eljárásokkal jobban elterjesztik a kórt. Egyetlen — és ez vezet a gyakorlati méhészkedés szempontjából a kívánt eredményre —, ha lekénezzük a beteg méhcsaládokat, lépkészletüket elégetjük kevertléceikkel együtt, s ha a kaptárok egészen kiválóak, úgy a már sokszor hangoztatott módon benzínlámpával kiégetjük (úgy, hogy a farészek jó zsemlebarnák legyenek)

kívül és belül, majd forró szódás vízzel kiforrázzuk, de úgy, hogy minden repedésbe belejusson a folyadék, s utána ismét befestjük. Tudom, hogy nagyon körülményes munka ez, sok időt vesz igénybe, s főleg alaposítást kíván, de az adott körülmények között meg kell tenni.

Egyes méhészek, akik méhészeti irodalommal is foglalkoznak, olvasók és alkalmazni igyekeznek azokat, sokszor rosszul értelmezik az olvasott szöveget. Így történhetett meg aztán az is, hogy a költésrothadásos családok megmentése érdekében azokat rajállapotba helyezték, mert valamelyik szakönyvben ezt olvasták. Az eredmény természetesen nem volt kielégítő, mert a betegség, ha nem is mindjárt az első évben, de a másodikban majdnem minden esetben ismét kitört. Ilyenformán természetes is, hogy a méhész kedvét is veszítette a méhészettel szemben, a megmaradt családjaira gondot nem fordított, hagyta, hogy maguktól pusztuljanak ki, talán nem is gondolva arra, hogy ezzel a közömböségével egy egész falut fertőzhet meg.

A baj kellemetlen és a családok elpusztítása anyagi veszteséget jelent a méhésznek, de a méhészlet fejlesztése és biztonságossá tétele szempontjából elkerülhetetlen a radikális óvintézkedések végrehajtása. Ha minden méhész felismerné a költésrothadás elleni védekezés egyetlen és célravezető módszerét és alkalmazná azokat, úgy a bajtól igen hamar meg lehetne tisztítani az erdélyi méhészeteket s csak ebben az esetben lehet a méhállomány szaporításával komolyan foglalkozni.

Igen sok helyen alkalmam volt tapasztalni, hogy a méhészetek környékén lévő kerítéseken, padlásokon, ahová a napsugár be tud hatolni, lépeiktől megfosztott keretek vannak kifüggesztve. Ezt az állapotot majdnem minden esetben azokon a helyeken láttam, ahol vagy volt, vagy jelenleg is költésrothadás van. Kérdésemre a méhészek egyöntetűen felelték, hogy azt olvasták az egyik szakközleményben, hogy a nap sugarainak fertőtlenítő hatása van s hogy a fertőzött keretek így a nap által fertőtleníve ismét használhatók lesznek.

Közismert tény, hogy a nap sugarai megölnék minden baktériumot, s ezt számtalan kísérlet igazolta, így megöli a költésrothadás baktériumait is, de amíg ez megtörténik, addig a szabadba tett fertőzött kereteket idegen méhek meglepik s onnan a bajt kaptáraikba behurcolják. Egy rosszul értelmezett eljárásnak még rosszabb végrehajtása ilyenformán válik a baj terjesztőjévé.

Miután ezt az eljárást sok helyen alkalmazták, amiről magam is meggyőződtem, nem érdektelen a baj elleni küzdelemmel kapcsolatban, ha ennek helytelenségét feltárom, s felhívom a méhészek figyelmét arra, hogy ha valahol fentiekét látnák, úgy a helyes tennivalókra hívják fel az illető méhészek figyelmét.

Egyetemes méhészeti érdek továbbá az is, hogy egyes kipusztult méhészetek méhlikásai idegen méhek részére megközelíthetetlenek legyenek. Sok helyen tapasztaltam, hogy a költésrothadás következtében kipusztult méhesekben a kaptárok olyan állapotban voltak, mint amikor a vész befejezte munkáját. A fertőzött lépek a kaptárban voltak nyitott röpnyílás mellett, majd a méhesben szanaszét dobálva. Kiszállásaim alkalmával minden eset-

ben azonnal intézkedtem, de lehetnek hasonló állapotok máshol is, azokon a helyeken, ahová nem volt alkalmam még eljutni. Ezért minden községben elsősorban is a helyi méhészek érdeke, hogy felkutassák az ilyen méhészeteket s amennyiben az a betegsége gyanusnak mutatkoznék, azonnal jelentsek a kerületi méhészeti felügyelőnek.

Az egyik község méhészei igen érdekes, de naiv formáját választották a költésrothadás elleni védekezésnek. A méhcsaládok egészségügyi vizsgálata alkalmával feltűnt, hogy minden méhész más-más keretmérettel dolgozik, s a szabvány-méretű kaptárokat is betétekkel más méretűvé alakították át. Kérdésemre az egyik méhész őszintén azt felelte, hogy ilyenformán nem kell attól félnie, hogy a szomszéd méhész kölcsönkér tőle lépeket, mert az más méhlikásba nem talál s így nem is fertőzheti meg azokat. Ilyen és ehhez hasonló okokból magyarázható meg aztán az a sok különféle keretméret, melyet a méhészek nem a termelés folytán elért tapasztalatok alapján változtattak meg, hanem a fenti okok miatt.

Tény az, hogy fertőzött vidéken nem tanácsos lépeket és más felszerelési tárgyakat kölcsön adni — s ezek megtagadása miatt egy méhész se nehezteljen a másokra — de ezzel még a baj továbbterjedését nem gátoltuk meg. A bajt elsősorban a méhlikásokban kell felkutatnunk, s ha megtaláltuk, azonnal a legradikálisabb eljárással — az elégetéssel — kell megszüntetni. Ilyenkor ősszel a baj könnyen felismerhető s a közös méhészeti érdek úgy kívánja, hogy minden méhész a méhészetben fekvő nemzeti vagyoni megmentése érdekében is, ha a bajt méhészetében tapasztalta, haladéktalanul járjon el.

Dr. Zoltánfi Kornél.

A vész kolozsvári áldozata.

Szeretném elvinni minden tagtársunkat Ötvös László 4 gyermekes méhésztársunk pusztuló, kolozsvári, Erkel-u. 4. szám alatti méhészetébe. Csak itt lehet látni a maga teljességében annak a veszélynek nagyságát, ami egész országunk méhészetét fenyegeti.

Méhésztársunknak Érmihályfalván kb. 80 legkorszerűbb Mogor és Boczonádi rakodó vándorkaptáros méhészete volt s ebből élt 20—22 éve. A Dregán-völgyébe vándorolt kb. 15 éven keresztül rendszeresen, volt ott napi 8—9 kilós súlygyarapodása, volt idő, mikor 600 család is gondjára volt bízva.

1936-ban érte egy igen súlyos csapás, vándorlásról hazamenet, Kissebesen. A vasút féknélküli kocsi adott és azt egy tolatásnál a mozdony messziről holt vágányra lökte, a pálya lejtős volt s hiába rakta gazdája a köveket a kerekek elé fékezésből, úgy beleütközött az álló kavicszal rakott kocsiába, hogy a leszegzett rögzítőléceket kiütötték a kaptárak. S ugyanazokban a kaptárakban, amelyekben máskor még hullá sem igen akadt a szállítás után, a híg méz kilocscsant s 52 család pörkölődött meg és fulladt le hazáig. A vonat ellen indított perben a vasúti munkások állásukat féltették attól, hogy egy magyar ember mellett tanuskodjanak és újabb nyolc család ára uszott el.

A Dregán-völgyi vándorterület túl maradt a határon s ezért Kolozsvárt kapott szerény állása helyére hozta 15 család árán az újra felszaporított állományt s az összesen 63 körüli családnak nem tudta a betelelését cukorral győzni. Nehezen teleltek ki, tavasszal 23-at egyesített. A 40-el akácra vándorolt s elég gyenge eredmény

után hazajött. Július közepén azonban aggódva látta, hogy csalá dai gyengék, sőt mézüük napról napra végzetesen apad. Felét egy alsózsuki tanyára vitte napraforgóra s ekkor csapott be a villám. Meghallotta, hogy az ő városrészen újra felütötte a fejét a költés-rothadás, bár a tavaly talált esetek óta a baj megfékezettnek látszott.

Kétségbeesve fogott gyengébbnek látszó csalá dai átvizsgálásához s a nyulós elpusztult fiasítás sze mei előtt volt. Azóta itt már csak 3 családja van, ebből egyet ma kéne z le, ez lesz a huszadik és mint egy halálra ítélt, reszket és vonaglik ajka, hogy nem tudja mikor szűnik meg a borzalmas vész és nem tudja elhinni, hogy lehetsé ges-e ilyen szörnyű csapás?

Aki látja, megerősödik benne a hit, hogy ilyen bajában az állam nem hagyhatja el az elesett méhé szet. Hiszen biztosítást még senki nem vállal ilyen baj ellen. Kell a könyörtelen fertőtlenítés is az ország méhészetének jövője érdeké ben is, de kell az anyagi talpra állás lehetőségét biztosítani segély, kártalanítás, önállósítás vagy termelési kölcsön alakjában, mert amint látható, épp a legszebb méhé szetet éri a baj, a leggyakorlot tabb méhé szet fosztja meg egész va gyonától és ott tesz legnagyobb kárt nemzeti termelésünkben, ame lyik termelő eddig a legnagyobb termelési eredményt érte el, hisz 1939-ben még 29 mázsa termése volt. A vándorlás költségei mel lett 6 tagú családnak adott kenye ret. Kolozsváron ilyen méhé szet, sem ilyen eredmény 30 éve nem volt.

Hogy merjen ezekután egy méhé sz is munkát, szakértelmét, pénzt méhé szetbe befektetni?

Dr. M. K.

Gyergyói levél.

Gyergyóból, Szentmiklósról hozott levelet a pósta. Levelet, mely nem szolgált örömről. Valami keserű érzést érzünk, hogy hát ennyit ér a sok szép szó. Hát csak szófecsérlés az a sok írás, amit egyik-másikunk napi munkája után talán éjszakai pihenőjéből elvont időben ír. Hát nem lehet bevilágítani már egyszer ebbe a két évtizedes sötétségbe. Nem akarunk már egyszer egyenes magyarok lenni? Egyenes, aki megérti az édes anyanyelvén szóló szép szót és ha nem segíthet nem is árt embertársának.

Mert amint a levél mondja kedves méhésztársam, ott Gyergyóban a beteg méhcsaládjait nem igyekezett bejelenteni, pedig erre a törvény kötelezi. Hogy önmaga elpusztítsa azt, meg éppen nem. De, hogy alkalmat adjon a környék egészséges méhcsaládjainak, az Ön beteg méhei kirabolására, azt már igen. Hadd pusztuljon az övék is, gondolja bizonyára Ön. Ne, kedves magyar nyelven beszélő, de nem magyarul viselkedő és gondolkozó úr ott Gyergyó földjén. Nem vállalnunk közösséget ilyen gondolkozású és viselkedésű emberekkel. És csak egyet tanácsolhatunk Önnek. Tartson Ön az ég világán minden más állatot, csak éppen méhet ne. Aki így gondolkozik és tesz, az nekünk nem méhésztársunk, az ellenségünk. Ellensége a környéke méhészeinek, kiknek keservesen összegyűjtött vagyonkáját teszi tönkre, de ellensége végeredményben a hazájának is, mert minden érték nemzeti vagyon is. S ma aki bármely vonalon értékeket pusztít, — az ország erejét gyengíti, hacsak 10 pengővel is s ha csak eggyel is és az ellenségünk, még ha tízszer magyar is a neve.

Amint a levélíró panaszolja, 1941-ben 32 család méhe volt s ma az Ön jóvoltából 11 élő-halott család az állománya. Szép munkát végzett kedves költésrothadásos méhész úr. Örülhet a lelke, van minnek. De történik a levélben említés másik méhészről is, akinek szintén az Ön jóvoltából tizedeli állatállományát a kór.

Ki a felelős a mi így céltudatosan tönkretett vagyonunkért, kérdi a levélíró? Ön gyergyói — vagy bárhol található hason gondolkozású és eljárású méhtartó. Bűn ez kedves uram a köz és a haza ellen, már pedig a bűn büntetés nélkül nem marad. Előbb-utóbb kiderül az. És itt a levélíró kérésére is, de a magunk nevében is és egész Erdély méhészeite érdekében felhívjuk a székelyudvarhelyi méhészeti felügyelőség becses figyelmét a gyergyószentmiklósi állapotokra. Ugyancsak figyelmébe ajánljuk az ottani illetékes hatóságoknak is.

Kapcsolatban a fentiekkel, kérjük méhésztársainkat, forduljanak bizalommal hozzánk minden igaz ügyükben. Segítségükre voltunk eddig is és leszünk ezután is. Kell rendet teremtenünk a méhészet dzsungeljében is, de akkor a helyi jóindulatú méhészek segítségére szükséges. Különben innen honnan tudnók pl. a gyergyói bajokat?

Ezért és ilyenekért hangoztattuk és hangoztatjuk, hogy minden erdélyi méhésznek táborunkban a helye, mert akkor mindenkire elér szavunk és döntő súlya lesz fel- és lefelé egyaránt. S ha mint jelenben — tudomásunkra jut ilyen vagy hasonló tény, ime méhésztársi együttérzéssel emeljük fel szavunkat és nyújtunk védelmet.

Balogh Jenő.

A tanító méhészete. (II. folytatás.)

És indult a tanító méhészete az Úr 1924. évének márciusában két vásárolt gyékénykas anyacsaláddal és öt drb. sajátgyártmányú Boczonádi álló kaptárral.

A tanítói lak kerítés dolgában bizony igen gyengén állt. Élő méhnek pedig mégis csak némi védett hely kell. Olyan hely, ami kézügy és szemügyre is essék és kirepülés, szélirány stb. szempontból is megfelelő legyen. Erre legcélszerűbbnek ígérkezett a szoba ablaka alatt levő rész. Fekvése déli irányú, északi széltől védett és az ablakon keresztül ellenőrizhető. Itt kerített el pár m²-nyi helyet a tanító — tüzi léccel virágos kerité nyilvánítva az egészet. Méhesnek pedig előléptette egyetlen ládáját, amelyben annak idején holmiját szállította. Négy cölöp, arra a láda, tetejére fél földél, ládába a két kas, elől két lyuk a kijárásnak és ezzel meg is indult a gyenge kezdet, az erős elhatárolás első szülöttje.

Bármilyen kezdetleges volt az alap, de volt és élt. S a tanító szabad idejében messzenéző tervekkel örvendezett szorgos méheinek.

A kis kert másik sarkában helyezkedett el ugyancsak négy bevert cölöpre a hulladékdeszkából készített fél földél alá az öt új kaptár és várta türelmetlenül a lakókat.

Harangszentelésre készült az egyház 1924 piros pünkösöd napján. Mint ahogy ilyenkor szokás, nagy izgalom, készülődés minden vonalon, annál is inkább, mert a felszentelésre magát a Püspök urat várták. Könnyű volt azonban a hiteknek a türelmes várakozás, mert nem volt méhük. Nem úgy azonban a tanítónak, akinek türelmetlen méhei pont a mai napot és pont a püspökvárasra indulás percét válsztották boldog nászuk idejéül.

De már ezt le kell fogni, különben mire hazakerül, boittal ütheti majd a raj nyomát. Így a tanító. S mert segítsége nem volt, bizony csak megkésve és dagadt képpel került a püspök úr elé az egyházi vezetők és a nép rosszaló fejesóvá-lásától kisérve. És a tanítónak soha jobban nem esett szó, mit püspökétől akkor hallott. Nincs baj fiam, én várhattam, de a méhei nem várták volna meg és sikert kívánok munkájához.

Ilyen körülmények közt püspöki áldással fogta be első rajját tanítónk.

S mire a szél hulló leveleket kezdett kergetni, hat család méhet bámulhatott meg az őszi napsugár a tanítói ablak alatt. A jegyzet pedig a következő tételeket mutatta az első évről: *Kiadás*: két darab törzscsalád vételára 1200 lej (40 pengő), 5 drb Boconádi álló kaptár értéke kb. 750 lej (25 pengő), viasz és lép vásárlás 300 lej (10 pengő), összesen 2250 lej (75 pengő).

Bevétel: —.

Vagyon: 6 család méh telelőképes állapotban (á 600 lej) = 3600 (120 pengő).

Mire az idők örök rendje szerint ismét fehér leplet szitált a földre a decemberi ólomfelhő, csak folytatódott az előző évi asztalos mesterség. Ismét csak furt, faragott, kalapált a hosszú téli esteken tanítónk, most már több hozzáértéssel és eredménnyel. A jegyzet egy hármas és egy négyes kaptár elkészítését igazolja 1925 telén.

A kis kert kicsinek bizonyult s a nagy kert fái alá települt ki a hat kitelelt család és a két új kaptár. Rajok száma 1925 nyarán 10. Ugy hogy szükségkijárával két család is került egy kaptárba. Őszire tehát 16 család volt az állomány

és a jegyzet a következőket mondja:

Kiadás: 7 darab kaptár értéke 1400 lej (47 pengő), 6 kgr. viasz (á 90 lej) = 600 (20 pengő), összesen 2000 lej (67 pengő).

Bevétel: —.

Vagyon: 16 család 9600 lej (320 pengő).

A következő 1926 év tavaszát 14 család érte meg.

A jegyzet erről az évről a következőket mondja:

Kiadás: két drb ötös kaptár 2000 lej (67 pengő), 8 kgr. viasz 750 lej (25 pengő), közös műléppréshez 600 lej (20 pengő), 1 m² deszka 1350

lej (45 pengő), keretléc, szeg stb. 150 lej (5 pengő), összesen 4850 lej (162 pengő).

Szaporulat 13 raj, egyesítés után marad 10.

Bevétel: —.

Vagyon: 24 telejöképes család, értéke 14.400 lej (480 pengő).

Ez a képe a tanító méhészetének a kezdeti három évben az akkori feljegyzések számadatai szerint, minden hozzátevés vagy elvevés nélkül. Gondolom nem lesz érdektelen tovább is kisérnünk a tanító méhészetét.

Balogh Jenő.

(Folytatjuk.)

Székelyföldről.

Alkalmunk volt dr. Zoltánfi Kornél székelyföldi méhészeti felügyelőhöz néhány közérdekű kérdést intézni kolozsvári útja alkalmából. A válaszokat itt közöljük.

Hol vannak a legszebb székely méhészetek? — volt első kérdésünk.

Sajnos, korszerű nagyméhészet egy sincs. Az eddig bejárt területen igen szép, saját gyártmányú kaptárakból álló, kb. 30 családos méhészetet láttam Paragi Imrénél Sepsiszentgyörgyön, azután Orbán Endrénénél Kápolnásfalutól 8 kilométerre, a Hargita alja felé és igen eredményesen méhészkedik a 80 éven felüli Ambrus András Székelyszomborban.

Milyenek a gyűjtési viszonyok?

Igen sok málnás erdőterület van, különösen Gyergyóhollón, azonkívül epilobium is, sajnos, azonban vándorlás és közlekedés szempontjából nehezen közelíthetők meg. Jó vidék még a Hargita alja és Ratosnya vidéke. Az idén igen sok volt a gabona között a vadrepce, helyenkint egész határ-rész sárgállott. Igen sok helyen ta-

lálható még a fűzikés erdőirtás-terület. Erről magam is hasznos megfigyeléseket végeztem és közzé is szándékszom azokat tenni a télen.

Hogy halad a betegségek elleni küzdelem?

Tekintve, hogy 600 községem van, csak ezek egyrészt látogathattam meg eddig s egyszeri vizsgálat nem volna elegendő, ha módját nem találtam volna annak, hogy a méhészekről igen hathatós támogatást nyerjek. Amelyik községben a költsérothadást megtaláltam, a tulajdonos megértő segítségével kénezttem le a fertőzött családokat, égettem el a kereteket és perzeltem le a benzinlámpával a kaptár egész felületét, ha az értékes volt. Eltávozásom előtt épp a legjobban sujtott méhészek közül kértem fel kettőt arra, hogy eljöjjenek a község- vagy városházára. Ott a hatóság fejétől számukra megbízást kértem és kaptam minden esetben arra, hogy a további ellenőrzést a fertőzött és mentes méhészetekben maguk végezzék. Eddig a legmegbízhatóbb segítő-társakat így kaptam.

Bizony nekünk, kolozsváriaknak igen megszívlelendő módja volna ez a módszer a helyi fertőzés állandó megfigyelésére.

Mi a méhészek általános magatartása a hivatalos méhészeti közgazgatás iránt?

Első megfigyelésem a rendkívül nagy tudás-szomj. A tanfolyamokon különösen a gyakorló méhészek áhitattal és a legnagyobb figyelemmel hallgatják az előadásaimat, boldogok, ha egy-egy tévedésükre ráébrednek s így előadni részükre élvezet. Második jellegzetesség, talán még az elnyomatás idejéből való tartózkodás az adatközléstől. Rejtettadózási céltól félnek. Úgy, hogy a bevallott adatok

alapján összeállított hivatalos statisztika kedvezőtlenebb helyzetet mutat a tényleges állapotoknál és létszámnál. A harmadik felemlíteni való szép dolog a székelyudvarhelyi méhésztársadalom lendületes szervezkedése, kör alapítása.

Végül elmondotta, hogy ezekről a minket érdeklő dolgokról adatokra támaszkodó részletes és terjedelmes havi jelentésekben számolt be felettes hatóságának. Azoknak rendelkezésünkre bocsátása nem tőle függ. Pár észrevételét azonban rendelkezésünkre bocsátotta s azt mai számunkban lennebb közöljük.

Dr. Mocsi Károly.

A méhek leszédítése.

Másodéves méhész koromban támadt az az ötletem, hogy családaimat azokkal a legvilkolásra ítélt méhekkel szaporítsam fel, amelyeket a román földművesek évről évre, barbár módon leöldösték. Ennek elérésére már eleve úgy építettem meg fekvő kaptáraimat, hogy úgy a kóltó-, mint a méztérnek is kijárónyillást vágtam.

Ősszel felkerestem az említett lelketlen kások méhészeket, potom pénzért megvettem a méheket. Csak a méheket s azokat leszédítve az erre a célra magammal hozott kásokba besöpörve, a kas száját kellő ritka zsákkal bekötte, hazavittem. Lehetőleg estére, vagy éjjel értem haza. A kásokat sötét helyen felállogattam, hagyva, hadd gyűljenek csomóba s reggel korán már be is üthettem a részökre előre elkészített új lakásukba.

A leszédítéshez való anyaggal előbb sok próbát csináltam, míg oda jutottam, hogy a 10 rész káli salétrom és 1 rész klorkáliból készült telített oldatba mártott és kiszáritott szűrő-papír a legjobb. El-

készítése a következő: megfelelő zománcozott, vagy vékonyfalú üveg főzőedénybe beletesszük a salétrom és klorkáli keveréket. Lehetőleg desztillált vagy esővízből ötször annyit öntünk rá és forralni tesszük. A forralásig elkészítjük a szűrő-papírt olyképpen, hogy tenyérnyi darabokra vágjuk. Mikor a só feloldódott az edényben, ezeket a szűrő-papír darabokat belemártogatjuk, lecsúrgatjuk és megszáritjuk.

Másrészt keresünk egy 10—15 cm. hosszú és 6—8 cm. széles bádog dobozt, aminek a tetején vastag szeggel sok lyukat ütve kívülről befelé, rostához hasonlóvá tesszük. Az egyik rövidebb oldal alsó részén pedig hosszabb nyílást hasítunk és lágítunk.

Szerzünk továbbá megfelelő nagyságú vékony drót szitaszövetet, amilyennel a háziasszonyok nyáron a lábosaikat borogatják le a bogarak miatt.

Mikor mindezzel készen vagyunk, vigyázva természetesen, hogy az őszi párás estéken a salétromos

papirunk meg ne nedvesedjen, mert a nedves papírral nem lehet dolgozni, a kiszemelt kast kissé megveregtetve közelünkbe helyezzük. Terítő, papír vagy deszka középre tesszük a bádog dobozt, melybe a papírt úgy helyeztük be, hogy egyik csücske az oldalán vágott nyíláson kissé kiálljon, leborítjuk a drótszítaszövettel, a kiálló csücsköt meggyújtjuk. Most hirtelen a kast felébe állítjuk, az előre odakészített vászonneművel körülesavarjuk, hogy a keletkezett füst ne ki, hanem felfelé tóduljon. Nagy zúgás után pillanat múlva elhallgatnak. Közben mi jól megveregtetjük a lépek élmentén a kast, hadd hulljanak mind le a bogarak. Egy-két perc múlva leemelve a kast, másik papírra még óvatosan oda ütögetjük, hogy a netán fennmaradtak is lezökkenjenek s gyorsan megkeressük a királynét, ami rendszerint a csomó tetején szokott lenni s máris a vizes tollal beseperjük az arra a célra készenlevő üres kasba — vagy ha otthon vagyunk, egyenesen a megfelelő kaptárba. — A királynét pedig egyik nagyobb csomóba tesszük.

Tapasztalatom szerint a méhek két-három perc múlva már mozgolódni kezdenek. Hasmenést vagy más káros tünetet nem kapnak. De mert egy leszédítés alkalmával mindent elfeledtek, merem állítani, hogy nappal is el lehet végezni ezt a műveletet, ha arra szükség mutatkozik, mert azonnal kiszálhatnak.

Természetesen vigyázni kell, hogy túl sok papírt ne használjunk. Erős családnak elég jó tenyérnyi nagyságú. Nagyon soká a füstbe bezárva hagyni azért sem jó, mert akkor sokáig kell a levegőn hagyni őket. Ilyenkor a kevés füstöt kapottak hamarabb magukhoz térve mászkálni kezdenek. Különösen figyelemmel kell lenni, nehogy az őszi este nagyon hűvös

legyen, ami a méhek ilyen elalélt állapotukban hamarabbi dermedésüket okozhatná.

A bádogszelence tetejének kilyugratása azt a célt szolgálja, hogy a füst gyorsabban tóduljon ki. A drótszövet pedig azért fontos, mert a lepotyogó méhek nem érintkezhetnek az átforrósodott szelence tetejével s nem sülnék meg.

Ezzel a módszerrel egy este 20 családot is le lehet szédíteni. Az első két-háromnál még nehézkesen megy, de azután szinte gépies gyorsasággal egyik kast a másik után üríthetjük ki.

A legritkább eset, hogy a királyné visszamaradjon. Talán mondanom sem kell, ha a család még zúg, akkor vagy a papír nem gyulladt meg (mert közben elnedvesedett), vagy esetleg kevés szédítőanyagot használtunk. Ilyenkor újra kell kezdeni. De ezt a módszert figyelmébe ajánlhatom minden méhésztársamnak.

Bodor László.

Méhészet:

Dr. Máté Lajos és Társa

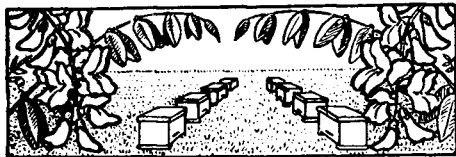
BUDAPEST, V. ZOLTÁN-U. 11. SZÁM.

Telefon: 1-157-47.

Dúsan felszerelt raktárunkban méhésztársaink a méhészet körébe tartozó összes cikkeket a legelőnyösebben és a legjobb kivitelben beszerezhetik. — Hunor kaptárakat állandóan raktáron tartunk. Műlépet valódi tiszta méhviaszból minden kívánt méretben gyártunk. 1 pengő földolgozási díj ellenében viaszt műlépre berserélünk.

Állandóan a legmagasabb napi árban veszünk mézet és viaszt

Arjegyzelet kívánatra ingyen küldünk.

MÉHLEGELŐ

Megfigyelések a vándortanyán.

Ha valaki egyszer vándorolt méheivel, ösztönszerűleg kísérti a vágy év, mint év. Kitörülhetetlenül látja maga előtt az előző év képét, a virágmezőt a nomád egyszerűséggel szétszórt kaptárakat és hallja a szorgos munka édes daltamát. Mindez addig addig csalogatja, mígnem egy nap csak elindul mint a vándor fecske.

Ilyen előzmények után tartottam terepszemlét erdőnkön, ahol legnagyobb örömömre találtam is kisebb területű vágottat dús epilobium virággal. Elhelyezni azonban már csak az attól három kilométerre levő malom kertjében tudtam a méheimet. Kísérlet volt ez és kétségeim támadtak a sikert illetőleg több okból.

Lehetetlen rossz út vezet a malomig. Vajjon kibírják-e a keretek a zökkenőt a patak völgyében vezető köves úton? Másik, megtalálják-e majd a legelőt? Ugyanis a malom erdei kaszálók északi felső sarkánál fekszik. Tőle délre tehát nyílt a terep, viszont északra szűk patak völgy, sötét erdő s azokon túl jó három kilométerre a vágterület. Logikusnak tehát a nyílt terep felé való repülés látszott. Rátalálnak-e majd méheim a vadidegenben, erdőtől elrejtett virágmezőre, — kétségeskedtem magamban. Érdekes tanulmány volt számomra s bizonyára méhésztársaimat is érdekli, hogyan alkalmazkodik a méh az adottságokhoz.

Négy darab 42-es vándorkaptárral érkeztem június 8-án délelőtt 9 órakor a malomhoz. A kert egyik sarkában elhelyeztem és figyeltem

viselkedésüket. Jól sejtettem, mert tájolás után tényleg a nyílt terep felé próbálkoztak. Délajt már virágport is hordtak, mézet azonban nem találtak, hiszen már boglyában állt a szénatermés. Másnap ismét csak felcsalt a kíváncsiság. Eredmény ugyanaz. Harmadnap déljajt azonban már tél-tul egyegy méh északi irányban is eltűnt. A sötét völgy vonalán sokáig szemmel kísérhettem az elmenőket. Türelmesen vártam haza. Jött is egykettő tétován, bizonytalanul. Egyet sikerült elfogni, amint duzzadt potrohhall, nehézkes repüléssel megérkezett. Bőséges mézet hozott. Délután már mind több és több követte az északi irányt. Másnap már a vágottba vitt a kíváncsiságom. Ritkán egyet-egyet már a reggeli órákban láttam, aztán kiengedtem az arcvédőben magammal vitt maréknyi besepert méhet is. Mind több és több munkásom érkezett a vágottba. Mire visszaérkeztem a malomba, már javában állt a szorgos munka. Jöttek mentek az én méheim, nyíl egyenesen a vágottba és vissza és hordta a drága nektárt. Most már nyugodtan szállítottam fel a többi kaptárt is, összesen 12-öt. A terepkutatók elvezették a később jötteket és folyt a munka rendületlen szorgalommal. S amire öt hét után a koraőszi szél a termésbe hajló virágerdő bóbbitáit kezdte kergetni, az én 12 lerajzott és rajcsaládom bőséges mézkészletet raktározott fel, népbén felerősödött és 70 kg. fölösleget adott. Nem a pergetett mennyiségben van itt a hangsúly,

amely a helyszínen bizonyára legalább kétszerese lett volna, hanem a bőséges (12—20 kg.) téli készleten, a jó erőre kapott családokon és az érdekes megfigyelésen, amiben részem volt. Megcsodálhattam azt a bámulatos, istenadta ösz-

tönt, amiben ilyen adottságok mellett is feltalálja magát a méh. Ilyen és hasonló megfigyelések és beszámolókból is csak okulhatunk valamit, méhésztársak. Tanítsunk, hogy tanuljunk.

Balogh Jenő.

Kérdés méhésztársaimhoz.

Egy birtokos juhainak fehér herét vetett s ennek folytán olyan különleges dolgokat figyeltem meg, melyhez hasonlót 60 éves méhészkedésem alatt nem tapasztaltam. Június és július hónapokban gyűjtötték rohamosan a nektárt és kaptáraim mind tele vannak (most, augusztus végén) finom, fedezetlen tiszta fehér mézzel. Az anya nincs hova petézzon, herék le vannak ölve.

Boczonádi mintájú felső kijárós kaptáraim vannak. Más években soha sem volt az alsó keretsor kiépítve, az idén pedig mindenik az aljdeszkáig épített majdnem és mézzel megtömte. Rajzott egy kivételével június-júliusban mindenik. A nem rajzott törzstől kivet-

tem 15 nagy keretet, amely — legelső számítással is — 30 kg.

Ily arányú gyűjtés mellett — ha az előző években le nem apadtak volna éhség miatt, — ma mesés mézanyagom volna. Erre az esetre támaszkodva, a fehér lóhere mesterséges vetése valóságos aranybányát jelentene. Egy évben még volt hasonló, de kisebb méretű hordásom vad fehér lóherével. Nagy szárazság volt, a sarjú lemaradt, vad fehérhere vert fel és valósággal ontotta a mézet.

Tisztelettel kérdem tehát: volt-e valakinek ehhez hasonló esete és minek tulajdonította azt?

Angyalos, Háromszék m.

Id. Incze Manó, ig. tanító.

Megjelent a cukorrendelet.

Méhető cukor az éhinségben szenvedő méhcsaládok részére.

A négy hónapos szárazságban a virágoknak nem volt kellő nektártartalma, ezért számos helyen még a téli eleségüket sem tudták a méhek begyűjteni. A földművelésügyi minisztérium gondoskodása folytán az idén a méhészek méhcsaládonként 2 kg. cukrot igényelhetnek. Az igénylő méhészek szükségletüket október 8-ig annál a községi előljáróságnál tartoznak bejelenteni, ahol a méhcsaládok el vannak helyezve. A községi előljáróság az igénylők részére egy csekklapot állít ki, amellyel kg-ként 1 pengő cukoradó postára adandó. A megma-

radó szelvény egyuttal cukorvásárlásra jogosító igazolvány, amellyel a rendes rögzített cukorárakon a méhész beszerezheti bárhol a cukrot. Bővebb felvilágosítást minden méhész annál a községi előljáróságnál kap, ahol a méhcsaládjait tartja. Felvilágosítással díjtalanul szolgál az Erdélyrészi Méhész Egyesület is. Kolozsvár, Majális-utca 22. szám. A rendelet megjelenéséről lapzártakor értesültünk. Sietünk a lényegyet közölni, ha röviden is. A cukorkérdésre lapunk jövő számában visszatérünk.

Gödöllői jelentések.

Méhetető cukor.

A Földművelésügyi Minisztérium már az idén tavasszal biztosította az őszi méhetető cukrot. A cukorosztást természetesen ahhoz kötötte, hogy milyen lesz a méztermés. Tarlóvirágzaskor jelentést kért az állami méhészeti felügyelőktől s a kedvezőtlen jelentések hatására egy felügyelőt hosszabb tanulmányúttal bízott meg. A felügyelő bejárta az ország legtöbb vidékét. A vándortanyákon is tanulmányozta a helyzetet. A Földművelésügyi Minisztérium így megállapította, hogy az idei év kedvezőtlen volt, a méhcsaládok téli szükségletének cukorral való kiegészítése megokolt. Nyomban intézkedett a

cukorosztásban illetékes többi minisztériumban. A cukorosztás előreláthatólag rövidesen megindul. A méhészek idejében, melegben etethetnek, a méhek tehát megérlelhetik és befödhetik a cukorszörpöt. A Földművelésügyi Minisztérium gondoskodása még tovább is terjedt. A méheknek szakértelem nélkül beadott cukor a családok vesztét okozhatja. A minisztérium a méhek etetéséről részletes füzetet nyomtatott a magyar könyvpiacon szokatlan sok példányban s ingyen osztja ki a méhészeknek. A füzet aprólékosan tárgyalja az etetés módját és megvédi a méhészt a károsodástól.

Az utolsó kétéves méhészmunkásképző tanfolyam vizsgája.

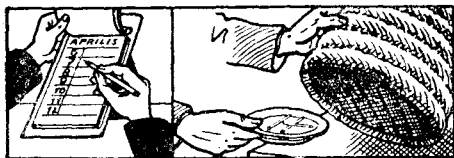
A gödöllői m. kir. Méhészeti Gazdaság utolsó kétéves méhészmunkásképző tanfolyamának résztvevői, szám szerint 17-en, augusztus 29-én vizsgáztak. Egész nyáron fokozott iramban folyt a tanítás, hogy az elsőévesek is kellő tudásra tegyenek szert. Az idén minden tanuló távozott és új tanulót nem vesznek föl. A kétéves méhészmunkásképző tanfolyam s vele a Méhészeti Gazdaság is megszűnt ezzel az utolsó vizsgával. Gödöllő magasabb színvonalú tanfolyamokat fog tartani. A méhészmunkás szükségletet a Gödöllőn eddig végzetek még néhány évig kielégítik. Később más keretben, korlátozott számban újra képeznek majd ki munkásokat.

Az első kétéves méhészmunkásképző tanfolyam ezelőtt éppen 40 évvel: 1902-ben nyílt meg. Az anyakönyvben első bejegyzett tanulója Bese József alcsuti lakós, később ismertnevű méhészmunkás. A munkásképző tanfolyamoknak mostanig összesen 472 tanulója

volt, de végbizonyítványt kevesebb kapott, mert a tanulók egyrésze évközben távozott. Nagyon kevesen tudtak méhészmunkás álláshoz jutni, mert a kereslet lanya volt.

Érdekes véletlen, hogy a Méhészeti Gazdaság emlékkönyve is éppen most telt meg. Elsőnek maga dr. Dzierzon János írta be nevét 1902. szeptember 9-én, utolsónak a most vizsgázott tanulók 1942. augusztus 29-én. Régi intézményünk ezzel jelképesen is megszűnt. Új iránnyal új intézmény: a m. kir. Méhészeti és Méhbiológiai Kutatóintézet indul az új évtizedek felé.

A gödöllői első előadóképző tanfolyam idejét még nem lehetett kitűzni, mert a háború az elhanyagolt gödöllői telep rendbehozását, a föltétlenül szükséges épületátalakítást és berendezést (pl. ágyemű beszerzését) késlelteti. Az egyesületek idejében tájékoztatást kapnak.

OKTÓBERI TENNIVALÓ

Tarlott mezők felett pókszálat kerget az őszi szél. Ember, állat készül a közelgő nem szeretem napokra. Minden az elmúlást, az enyészetet idézi: Vége a szép napoknak, a meleg nyárnak, virágos mezőknek. Jön a tél.

Csendes a méhes környéke is. Egy-egy szorgalmas munkás el-elindul keresni, de csak csalódottan tér vissza erdőről, mezőről. Azonban az örök ösztön gyűjtésre sarkalja s ha már a mező nem ad semmit, bizony csak bekopogtat a legközelebbi szomszéd családokhoz is. S ha nincs elég ellenállás, elkezdődik a rablás, amit könnyebb megelőzni, mint megakadályozni. Szüksük tehát a kijárókat, különösen gyenge családoknál és rajoknál. A telelésre való előkészítést virágporos és mézes keretek elhelyezését és mennyiségét úgy az augusztusi, mint a szeptemberi számokban részletesen ismertettük. Októberben legfőbb csak anynyi lehet a tennivalónk, hogy a keretekben elmaradt kisebb mézfoltokat előhordatjuk és az így üressé vált kereteket is kivesszük. Tudatosan nem irunk ez évben a cukor etetésről. Nem pedig azért, mert nem látjuk szükségét és legfőbb tavaszi serkentő etetésnél lehet majd szó róla.

Darazsak alkalmatlankodásai ellen a méhes elé kiaggatott gyümölcslével ellátott üvegekkel védekezhetünk.

Egerek befészkelődése ellen szintén szükítéssel vagy ráccsal védekezünk.

Teelő burkolással amíg a meleg napok tartanak, ne siessünk és csak a hűvösebb idők beálltával

burkoljuk a családokat. Jó és elég levegő szintén a nyugodt telelés kelléke. Ne zárjuk tehát el annyira a röpnylást, hogy a légcserébb fennakadás legyen. Különösebb tennivalónk ezentúl nem igen akad.

Csend és rend a méhes környékén. Csend a magunk és minden más élőlény részéről. Rend pedig abban a formában is, hogy semmi lim-lom, oda nem való tárgy ne legyen a méhesben, mely egerek tanyája lehetne. A méhes a méheké és minden az ő céljukat kell szolgálja. *Bj.*

Lapszemle

A „Magyar Méh”-ben Szabó Károly oroszországi levele írja le, hogy mily kevés a méh és mily ideális a méhlegelő a Don felé. Az Oskol-folyókörüli térségen olyan tisztességtengert látott, hogy elég volna Magyarország összes méheinek.

A „Méhészet” a gödöllői intézet átszervezéséről és szakoktatásunk irányáról — egy 400 holdas fehér-mustártábla gyenge mézelési eredményéről és arról a németországi rendeletről közöl érdekes cikkeket, amelynek értelmében Weimar területén kaptárt csak 37x22.3 cm. keretméretre szabad készíteni.

A Kolozsvári Méhészkör tagjait kérjük, jelenjenek meg október hó 14-én, szerdán délután 6 órakor a rendes összejövetelen az EME hivatalos helyiségében.

EGYESÜLETI ÉLET

Az EME igazgató-választmányi ülése.

Szeptember 19-én Pohl Béla elnöke alatt az egyesület igazgató-választmánya ülést tartott. Az ülésen Török Bálint tb. alelnök-főtítkár beszámolt arról az államsegélyről, amelynek rendeltetése felől a M. K. augusztusi számában részletesen beszámoltunk. Az igazgatóválasztmány táviratilag kérte a méhetető cukor kiutalására vonatkozó sürgős intézkedést, mert a hosszas szárazság miatt megint etetésre szorulnak a méhek.

A igazgatóválasztmány egy szerkesztőbizottságot választott a M. K. szerkesztőségi munkájának támogatása, fokozása és eredményesebbé tétele érdekében. A szerkesztőbizottságba beválasztottak Balogh Jenő, dr. Mocsi Károly és a mindenkori erdélyi méhészeti felügyelők. A bizottság kibővítésére az igazgatóválasztmány fel-

hatalmazta az elnökséget.

Az egyesület villanyerőre berendezett kaptárkészítő üzem felállítására megfelelő anyagi eszközök felett nem rendelkezven, az ig. vál. azzal a tervvel foglalkozott, hogy szövetkezeti alapon szervezi meg a munkát. A választmány e téren az elgondolásokat megtárgyalta és az elnökséget felkérte a szükségesnek látszó lépések megtételére.

A jelentések kapcsán tudomásul vette a választmány a Földművelésügyi Minisztérium által kiadott költségrothadás elleni védekezésről szóló propaganda plakát kiküldéséről, Erdély különböző vidékein beindított méhlegelő javítási mozgalomról, a tanfolyamokról stb. szóló jelentéseket, majd Zoltánffy Kornél m. felügyelő és dr. Mocsi Károly felszólalásai és 78 új tag felvétele után az ülés véget ért.

EME megfigyelők toborzása.

Az egyesület tanulmányozza a rendszeres mérleges megfigyelőhálózat felújításának lehetőségét. Tekintettel arra, hogy a mérlegek ára meglehetősen magas, a munka megkönnyítése céljából felkérjük érdeklődő és ilyen közérdekű munkát vállalni hajlandó tagtársainkat, jelentsék az egyesületnek:

1. Van-e saját mérlegük?
2. Tudna-e vásárolni saját költségén mérleget?
3. Amennyiben az egyesület ezirányú felterjesztése eredménnyel járna, venne-e kedvezményes áron kaptármérleget?

A jelentkező megfigyelőket havonta előnyomott levelezőlapon kérné fel a havi adatok közlésére és a közlőnyben rendszeres tájékoztató rovatban közölné a befutott adatokat.

A m. kir. Földművelésügyi Minisztérium
által az Erdélyrészi Méhész
Egyesületnek adományozott
(13) 45 cm.-es hengerrel készült

**elsőrendű
hamisítatlan műlép**

kapható az E. M. E. bizományosánál
Címe: TÓTH ISTVÁN Kolozsvár, Honvéd-ú. 78
E. M. E tagoknak 5% engedmény.

Apróhirdetés.

TUDNIVALÓK

a hirdetések feladásáról.

A Méhészeti Közlöny hirdetési díja négyzet cm-ként 20 fillér, tagoknak 10 fillér. Az apróhirdetés díja szavanként 8 fillér, tagoknak 4 fillér. Vastag betűvel szedett szavak közlési díja 16, illetve 8 fillér. A hirdetési díjak előre, a megrendelés feladásakor küldendők be. Apróhirdetésért hirdetési támpéldányt nem küldünk. A hirdetések mindenkor a nő 22. napjáig küldendők be a kiadóhivatal címére: Kolozsvár, Majális-u. 22.

Méhészeti eszközök kaphatók a „Dzierzon” Méhészetenél, Nagyvárad, Csáky István-u. 65. Az árjegyzéki árakból az E. M. E. tagjainak 5 százalék kedvezmény. 16

MÉHÉSZKEDÉS legkönnyebb és legeredményesebb módja című 294 oldalas méhészkönyv, ábrákkal, képekkel kapható Balogh Lajos méhésznel, Szentendre. Az ára 4.50 Pengő, beküldhető a rendeléssel postautalványon. 38

Méhcsaládok, kaptárok, méhészeti felszerelések eladók. Érdeklődni délelőtt 10—4 óráig Mikó-utca 14. 39

Méznádmag, körülbelül 50 négyszögöl területre elegendő. Tasakonként 1.20 P., 10 tasak után egy ingyen. Mészáros Ferenc, Sarkad, Hajdu-u. 8. 40

20 család kason méh, bőséges méz készlettel, súlyra vagy családonként eladó. Bartha Józsefnél, Biharfélegyháza. 41

Költésrothadás. Irta: dr. Örsi Pál Zoltán EME alelnök, m. kir. méhészeti főfelügyelő, egyet. m. tanár Kiadta az Erdélyrészi Méhész Egyesület. Ára 50 fill. és a postai küldés díja. Megrendelhető az E. M. E.-nél: Kolozsvár, Majális-utca 22. sz. — A költésrothadás Erdély méhészetének a legnagyobb ellensége és veszedelme. Ez a 16 oldalos füzet dióhéjban mindazt magában foglalja, amit a ragályos betegségéről és az ellene való védekezésről a méhésznek saját érdekében tudnia kell. Legyen ott minden méhész asztalán!

Hirdetmény.

(11)

Méztermelő- és értékesítő Hangya Szövetkezet

műlépet, kaptárokat, méhészeti eszközöket

a legjobb minőségben legolcsóbb napi áron hoz forgalomba állandóan korlátlan mennyiségben.

A legmagasabb napi áron vásárol **mézet, viaszt, sonkolyt.**

Árjegyzéket, felvilágosítást, szaktanácsot díjtalanul ad.

Cím: BUDAPEST, IX. Közraktár-utca 34. // Raktár: IX. Bakács-utca 8.

Postacím: BUDAPEST 48. — Telefon: 187-999.